

Arrest

nr. 181 967 van 8 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 12 september 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Aangaande X (verder: verzoeker)

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde achtereenvolgens in de wijk Al Jihad (1986-1993) en in de wijk Al Rabia (1993-2015), beiden in Bagdad. U studeerde Sportopvoeding aan de Universiteit van Mustansiriyah. U trouwde in 2009 met Noor Aliman Ali A. (O.V. 8.094.012) en u heeft samen twee minderjarige kinderen. Sinds 2010 was u werkzaam als veiligheidsagent bij achtereenvolgens Dia Shiat Mahmoud, inspecteur-generaal bij het Ministerie van Technologie en Wetenschap (2010-2012); Abdul Karim Al Samerai, minister van Technologie en Wetenschap (2012-2014) en Salman Al Jumaili, minister van Planning (2014-2015).

Op 25 mei 2015 vond u rond 6 uur 's ochtends voor uw werk in uw garage een dreigbrief van Asaeb Ahl al Haq (AAH). Deze was persoonlijk aan u gericht, omdat uw naam en adres hierin vermeld werden. Er stond ook in dat u de wijk diende te verlaten, omdat u soenniet bent, of dat u anders vermoord zou worden. Hierop ging u terug naar binnen en vertelde dit tegen uw vrouw, uw moeder en uw broers. U bracht uw vrouw naar haar ouders in de wijk Adamiyah. U ging naar uw werk om uw bedrijfswagen en wapen terug te brengen. U sprak daar enkel met de minister over uw dreigbrief, maar deze zei dat hij niets voor u kon doen. U keerde terug naar uw woning om uw broer Ganim op te halen en samen gingen jullie naar het huis van uw grootvader in de wijk Al Adl. Uw broer Athir was daar reeds 's ochtends heen gegaan. U bleef daar tot op uw vertrek uit Irak op 12 juni 2015.

Op 12 juni 2015 reisden u en uw broer Ganim A. (O.V. 8.094.009) vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. Uw echtgenote bleef in Irak tot jullie genoeg financiële middelen hadden voor haar vertrek. Jullie namen de boot naar Griekenland en reisden verder over land naar België. Jullie kwamen op 17 juli 2015 aan in Brussel en u diende hier, net zoals uw broer Ganim, op dezelfde dag, in België, een asielaanvraag in. Uw echtgenote vroeg asiel aan in België op 6 november 2015.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 7 april te Bagdad; uw origineel nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 11 september 2006 te Bagdad; de originele identiteitskaarten van uw kinderen Sayidra en Humam; uw originele huwelijksakte, gedateerd op 19 juli 2009; uw originele woonstkaart gedateerd op 15 mei 2012; uw originele rantsoenkaart, gedateerd op 23 oktober 2013 en geldig voor 2014-2015; uw origineel paspoort, uitgereikt op 3 augustus 2008 te Bagdad; uw origineel diploma van de Universiteit van Mustansiriyah, behaald op 30 juni 2012; uw originele kieskaart; uw origineel rijbewijs, uitgereikt op 23 oktober 2013; uw originele badge voor het volgen van een veiligheidsopleiding bij de Coalition Forces, uitgereikt op 25 oktober 2007; uw originele badges van het Ministerie van Binnenlandse Zaken; uw originele badge van het Ministerie van Technologie en Wetenschap; uitgereikt op 23 augustus 2010; uw originele badge van het Ministerie van Planning, uitgereikt op 20 april 2015; uw origineel opleidingscertificaat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken; originele aanbevelingsbrieven van het Ministerie van Wetenschap en Technologie; kopieën van uw aanwervingsdocumenten bij het Ministerie van Technologie en Wetenschap; originele foto's van u met inspecteur-generaal Dia Shiat Mahmoud en Abdul Karim Al Samerai, alsook u tijdens uw stage voor uw opleiding Sportopvoeding; de originele geboorteakten van uw kinderen Sayidra en Humam; een originele dreigbrief van AAH; twee originele ontvangstbewijzen van DHL.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote, Noor A.A. (O.V. 8.094.012), en de verklaringen van uw broer, Ganim A. (O.V. 8.094.009), op het Commissariaat-Generaal (CGVS). Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van de ochtend waarop u een dreigbrief ontving van AAH. U verklaarde dat u de dreigbrief vond rond 6 uur 's ochtends op 25 mei 2015. Op dat moment waren zowel uw echtgenote, als uw moeder en uw beide broers, Ganim en Athir aanwezig in het huis. U bracht hen allen op de hoogte van de dreigbrief, zei tegen uw broer Ganim dat u hem zou komen ophalen later die dag, en vertrok vervolgens om 8 uur om uw echtgenote af te zetten bij haar ouders en naar uw werk te gaan (CGVS, p. 25). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat enkel uw broer Ganim en uw moeder thuis waren en dat uw broer Athir reeds naar zijn werk was vertrokken, maar kon zich dit niet zeker herinneren. Zij verklaarde ook dat u voor u haar afzette bij haar ouders en naar uw werk ging, u met niemand anders van uw familie, noch met uw moeder noch met uw broer Ganim, over de dreigbrief had gesproken. Uw echtgenote verklaarde tevens dat uw broer Ganim sliep en dat zij uw broer niet meer heeft gezien voor jullie vertrek naar haar ouders (CGVS Noor Aliman, p. 7-8).

Uw broer Ganim tenslotte verklaarde dat uw broer Athir die dag helemaal niet thuis was, maar reeds enkele dagen bij uw grootvader verbleef (CGVS Ganim, p. 21). Daarnaast verklaarde uw broer

aanvankelijk dat hij u niet had gezien die ochtend omdat hij sliep. Later verklaarde hij echter dat jullie moeder hem wakker had gemaakt om te zeggen dat jullie bedreigd werden en dat hij vervolgens u en uw echtgenote Noor had gezien toen jullie aan het vertrekken waren die ochtend en u had gezegd dat hij eerst zijn echtgenote naar haar familie zou brengen en later zou terugkomen voor jullie. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen over het feit of uw broer Ganim u nog had gezien en gesproken die ochtend, wijzigde hij opnieuw zijn verklaringen. Plotseling beweerde uw broer dat hij u niet meer had gesproken. Hij beweerde dat hij u wel had gezien toen u samen met uw echtgenote vertrok maar dat u hem niet meer had gesproken. Zijn uitleg was dat hij jullie gewoon had zien vertrekken en dat u onderweg naar de familie van uw echtgenote had gebeld naar uw moeder om te zeggen dat u hen later zou komen ophalen omdat jullie de woning moesten verlaten. Uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat uw broer zijn verklaringen over verloop van die ochtend op 25 mei 2015 telkens wijzigde en dat zijn verklaringen geenszins coherent zijn met uw verklaringen en deze van uw echtgenote (CGVS Ganim, p. 18-21, 25).

Bovendien is er nog een ernstige tegenstrijdigheid terug te vinden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer Ganim op het CGVS die verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen. Zo verklaarde u, wat betreft de verblijfplaats van jullie moeder, dat uw moeder jullie woning in Al Rabia niet verliet en tot op heden nog steeds in het huis verblijft (CGVS, p. 8, 25, 27). Uw broer daarentegen verklaarde dat zij samen met jullie vertrok, op de dag van de bedreiging, naar het huis van jullie grootvader in de wijk Al Adl en dat zij daar nog steeds woont (CGVS Ganim, p. 10, 18, 21).

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u geen enkele poging heeft ondernomen om u verder te informeren over de dreigbrief en waarom u deze ontving. U verklaarde dat u de dreigbrief ontving, uw familie hiervan op de hoogte bracht en dan meteen naar uw werk ging om uw bedrijfswagen en wapen terug te brengen. U had die ochtend dan ook al beslist dat u zou stoppen met werken. U bracht, buiten uw familie, enkel de minister van de dreigbrief op de hoogte (CGVS, p. 19, 26). Aanvankelijk verklaarde u dat u geen enkel idee had waarom men u specifiek zou viseren en u verbaasd was om zo een brief te ontvangen, maar nadien verklaarde u dat dit mogelijks was omwille van uw werk was als beveiligingsagent voor een soennitische minister (CGVS, p. 26-27, 29). Toch ondernam u geen enkele poging om u te informeren over waarom men specifiek u bedreigde, noch bij uw soennitische vrienden en burens in de wijk, noch bij uw collega's op het werk, die misschien in eenzelfde situatie verkeerden. Wanneer u gevraagd werd tijdens uw gehoor op het CGVS waarom u zich nooit informeerde, antwoordde u dat u dit gewoon niet gedaan had (CGVS, p. 26-28, 30). Het is dan ook weinig aannemelijk dat iemand die zich in uw situatie bevindt en een job als die van u uitoefent, geen enkele inspanning levert om meer informatie te verzamelen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.) Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**.

Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of**

blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54). Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM resorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij

viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend.

Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in

overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, woonkaart, kieskaart, rijbewijs, huwelijksakte, diploma, rantsoenkaart, ontvangstbewijzen van DHL bevatten allen gegevens die hier niet betwist worden. Uw werkbadges, badge voor het volgen van een veiligheidsopleiding, opleidingscertificaat, aanwervingsdocumenten, aanbevelingsbrieven en de foto's van u met Dia Shiat

Mahmoud en Abdul Karim Al Samerai bevestigen louter en alleen dat u werkzaam was als veiligheidsagent maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. De dreigbrief van AAH is niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Een dreigbrief kan immers gemakkelijk door eender wie worden opgesteld en bovendien kunnen documenten slechts bewijskrachtig worden geacht indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Aangaande A. Noor Aliman Ali A. (verder: verzoekster)

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad, Irak. U woonde achtereenvolgens in de wijk Adamiyah (1989-2009) en in de wijk Al Rabia (2009-2015), beiden in Bagdad. U studeerde aardrijkskunde aan de Universiteit van Bagdad, maar studeerde niet af. U trouwde in 2009 met Munaf Mubdher A. (O.V. 8.094.012) en u heeft samen twee minderjarige kinderen.

Op 25 mei 2015 's ochtends ontving uw echtgenoot bij jullie thuis een dreigbrief van Asaeb Ahl Al Haq (AAH). U moest zich snel klaar maken om te vertrekken naar uw ouders. Voor jullie vertrek naar uw ouders heeft uw echtgenoot met niemand van zijn familie nog gepraat over de dreigbrief. Onderweg naar uw ouders vertelde hij u dat hij bedreigd werd door middel van een dreigbrief. Nadat hij u had afgezet, ging hij naar zijn werk om zijn wagen en wapen af te geven, keerde nog terug naar huis en vertrok vervolgens naar zijn grootvader in de wijk Al Adl.

Als gevolg hiervan besloten jullie uiteindelijk Irak te verlaten. Op 12 juni 2015 vertrok uw echtgenoot, samen met zijn broer Ganim Mundher A. (O.V. 8.094.009), uit Irak. U vertrok op 21 oktober 2015, samen met uw twee minderjarige kinderen, vanuit Bagdad, Irak naar Turkije. Vanuit Turkije namen jullie de boot naar Griekenland en reisden over land verder naar België. Jullie kwamen op 6 november 2015 aan in Brussel en u diende hier, in België, op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uitgereikt op 27 april te Adamiyah; uw originele nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 22 augustus 2007 te Bagdad; kopieën van de eerste pagina van uw paspoort en deze van uw kinderen Saydira en Humam allen afgegeven in april 2015; originele vluchtinformatie van de lijnvlucht Bagdad Antalya; een elektronisch visum voor Turkije van u en kinderen, geldig van 21 oktober 2015 tot 17 april 2016; uw originele studentenkaart, geldig van 15 oktober 2012 tot 15 oktober 2013; uw originele stemkaart.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot – A. MUNAF MUBDHER A (8.094.012), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote, Noor A. A. (O.V. 8.094.012), en de verklaringen van uw broer, Ganim A. (O.V. 8.094.009), op het Commissariaat-Generaal (CGVS). Zo legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over het verloop van de ochtend waarop u een dreigbrief ontving van AAH. U verklaarde dat u de dreigbrief vond rond 6 uur 's ochtends op 25 mei 2015. Op dat moment waren zowel uw echtgenote, als uw moeder en uw beide broers, Ganim en Athir aanwezig in het huis. U bracht hen allen op de hoogte van de dreigbrief, zei tegen uw broer Ganim dat u hem zou komen ophalen later die dag, en vertrok vervolgens om 8 uur om uw echtgenote af te zetten bij haar ouders en naar uw werk te gaan (CGVS, p. 25). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat enkel uw broer Ganim en uw moeder thuis waren en dat uw broer Athir reeds naar zijn werk was vertrokken, maar kon zich dit niet zeker herinneren.

Zij verklaarde ook dat u voor u haar afzette bij haar ouders en naar uw werk ging, u met niemand anders van uw familie, noch met uw moeder noch met uw broer Ganim, over de dreigbrief had gesproken. Uw echtgenote verklaarde tevens dat uw broer Ganim sliep en dat zij uw broer niet meer heeft gezien voor

jullie vertrek naar haar ouders (CGVS Noor Aliman, p. 7-8). Uw broer Ganim tenslotte verklaarde dat uw broer Athir die dag helemaal niet thuis was, maar reeds enkele dagen bij uw grootvader verbleef (CGVS Ganim, p. 21). Daarnaast verklaarde uw broer aanvankelijk dat hij u niet had gezien die ochtend omdat hij sliep. Later verklaarde hij echter dat jullie moeder hem wakker had gemaakt om te zeggen dat jullie bedreigd werden en dat hij vervolgens u en uw echtgenote Noor had gezien toen jullie aan het vertrekken waren die ochtend en u had gezegd dat hij eerst zijn echtgenote naar haar familie zou brengen en later zou terugkomen voor jullie. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen over het feit of uw broer Ganim u nog had gezien en gesproken die ochtend, wijzigde hij opnieuw zijn verklaringen. Plotseling beweerde uw broer dat hij u niet meer had gesproken. Hij beweerde dat hij u wel had gezien toen u samen met uw echtgenote vertrok maar dat u hem niet meer had gesproken. Zijn uitleg was dat hij jullie gewoon had zien vertrekken en dat u onderweg naar de familie van uw echtgenote had gebeld naar uw moeder om te zeggen dat u hen later zou komen ophalen omdat jullie de woning moesten verlaten. Uit zijn opeenvolgende verklaringen blijkt duidelijk dat uw broer zijn verklaringen over verloop van die ochtend op 25 mei 2015 telkens wijzigde en dat zijn verklaringen geenszins coherent zijn met uw verklaringen en deze van uw echtgenote (CGVS Ganim, p. 18-21, 25).

Bovendien is er nog een ernstige tegenstrijdigheid terug te vinden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer Ganim op het CGVS die verder de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Zo verklaarde u, wat betreft de verblijfplaats van jullie moeder, dat uw moeder jullie woning in Al Rabia niet verliet en tot op heden nog steeds in het huis verblijft (CGVS, p. 8, 25, 27). Uw broer daarentegen verklaarde dat zij samen met jullie vertrok, op de dag van de bedreiging, naar het huis van jullie grootvader in de wijk Al Adl en dat zij daar nog steeds woont (CGVS Ganim, p. 10, 18, 21).

Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u geen enkele poging heeft ondernomen om u verder te informeren over de dreigbrief en waarom u deze ontving. U verklaarde dat u de dreigbrief ontving, uw familie hiervan op de hoogte bracht en dan meteen naar uw werk ging om uw bedrijfswagen en wapen terug te brengen. U had die ochtend dan ook al beslist dat u zou stoppen met werken. U bracht, buiten uw familie, enkel de minister van de dreigbrief op de hoogte (CGVS, p. 19, 26). Aanvankelijk verklaarde u dat u geen enkel idee had waarom men u specifiek zou viseren en u verbaasd was om zo een brief te ontvangen, maar nadien verklaarde u dat dit mogelijks was omwille van uw werk was als beveiligingsagent voor een soennitische minister (CGVS, p. 26-27, 29). Toch ondernam u geen enkele poging om u te informeren over waarom men specifiek u bedreigde, noch bij uw soennitische vrienden en bureaus in de wijk, noch bij uw collega's op het werk, die misschien in eenzelfde situatie verkeerden. Wanneer u gevraagd werd tijdens uw gehoor op het CGVS waarom u zich nooit informeerde, antwoordde u dat u dit gewoon niet gedaan had (CGVS, p. 26-28, 30). Het is dan ook weinig aannemelijk dat iemand die zich in uw situatie bevindt en een job als die van u uitoefent, geen enkele inspanning levert om meer informatie te verzamelen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiaire beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen.

De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een

functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan

te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, paspoort, woonkaart, kieskaart, rijbewijs, huwelijksakte, diploma, rantsoenkaart, ontvangstbewijzen van DHL bevatten allen gegevens die hier niet betwist worden. Uw werkbadges, badge voor het volgen van een veiligheidsopleiding, opleidingscertificaat, aanwervingsdocumenten, aanbevelingsbrieven en de foto's van u met Dia Shiat Mahmoud en Abdul Karim Al Samerai bevestigen louter en alleen dat u werkzaam was als veiligheidsagent maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen. De dreigbrief van AAH is niet van die aard dat zij de bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. Een dreigbrief kan immers gemakkelijk door eender wie worden opgesteld en bovendien kunnen documenten slechts bewijskrachtig worden geacht indien ze daadwerkelijk kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, hetgeen niet het geval is."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. De verschillende identiteits- en nationaliteitsdocumenten van u en kinderen, uw stemkaart en uw studentenkaart bevatten allen persoonsgegevens die hier niet worden betwist. De vliegtuigtickets en de visa van Turkije staven louter en alleen het vertrek van u en uw kinderen, wat hier in deze beslissing evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in enig middel de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid"

Verzoeker stellen: "In casu, op geen enkel moment stelt het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan 'doeltreffende en 'niet tijdelijke' bescherming van Verzoeker. (Artikel 48/5§2)

Meneer en Mevrouw hebben een bijzonder profiel als soenniet in Bagdad. Ze moeten dus vluchteling erkend worden."

Verzoekers verwijzen uitgebreid naar rechtspraak en landeninformatie inzake de situatie van de soennieten in Bagdad.

Inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verwijzen verzoekers naar de landeninformatie waaruit blijkt dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verweerder brengt op 7 december 2016 een aanvullende nota bij. Deze bevat de volgende nieuwe elementen: de "COI Focus "Irak de Veiligheidssituatie in Bagdad, Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" d.d. 12 augustus 2016 en een document van UNHCR, in casu "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt

en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat aan verzoekers incoherente verklaringen worden toegeschreven inzake de dreigbrief die zou zijn ontvangen. De bestreden beslissingen verwijzen in hoofdzaak naar incoherente verklaringen tussen, enerzijds, de verzoekers en, anderzijds, de broer van verzoeker Ganim (wiens dossier gekend is bij de Raad onder rolnummer 194 480). Het blijkt echter uit de lezing van het administratieve dossier dat de verklaringen tussen de twee verzoekers grotendeels gelijk lopen inzake de ontdekking van de dreigbrief en het gevolg dat zij daaraan verleenden en dat er nagenoeg geen incoherenties zijn waar te nemen.

In het verzoekschrift wordt bijzondere aandacht gevraagd voor de positie van verzoekers als soennieten in Bagdad. Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan de Raad niet afleiden dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad aanleiding zou geven tot een gegronde vrees vervolging. Uit de landeninformatie blijkt echter ook dat de positie van soennieten ingevolge het conflict in Irak onder druk staat (bijvoorbeeld door de acties van de sjiitische milities) en dat zij een groter risico lopen om slachtoffer te worden van individuele vormen van geweld.

Te dezen houdt de Raad rekening met het feit dat de positie en functie van verzoeker, voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, niet ter betwisting staat. Verzoeker legde hieromtrent coherente verklaringen af en deze verklaringen worden ondersteund door de bijgebrachte documenten. Verzoeker maakte derhalve aannemelijk dat hij sinds 2010 werkzaam was als veiligheidsagent bij achtereenvolgens Dia Shiat Mahmoud, inspecteur-generaal bij het Ministerie van Technologie en Wetenschap (2010-2012); Abdul Karim Al Samerai, minister van Technologie en Wetenschap (2012-2014) en Salman Al Jumaili, minister van Planning (2014-2015). Verzoeker had aldus een functie als veiligheidsagent bij de hoogste autoriteiten van het land en het betrof een functie waarin verzoeker 'zichtbaar' was. Gelet op de omstandigheden en de gevolgen van het conflict in Irak is het aannemelijk dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de sjiitische milities kwam. Uit de landeninformatie blijkt dat deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid en dat de overheid niet willens of niet bij machte is om deze milities te beteugelen (administratief dossier, map landeninformatie, "*COI Focus, Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*", Cedoca, 23 juni 2016, blz. 31).

Gelet op hun verklaringen, gelezen in combinatie met hun maatschappelijke en religieuze positie, kan worden aangenomen dat de verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partijen wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS